

Dagopname

**Michel Martinus
met Fotocollages
Eyecatcher**

februari 2018

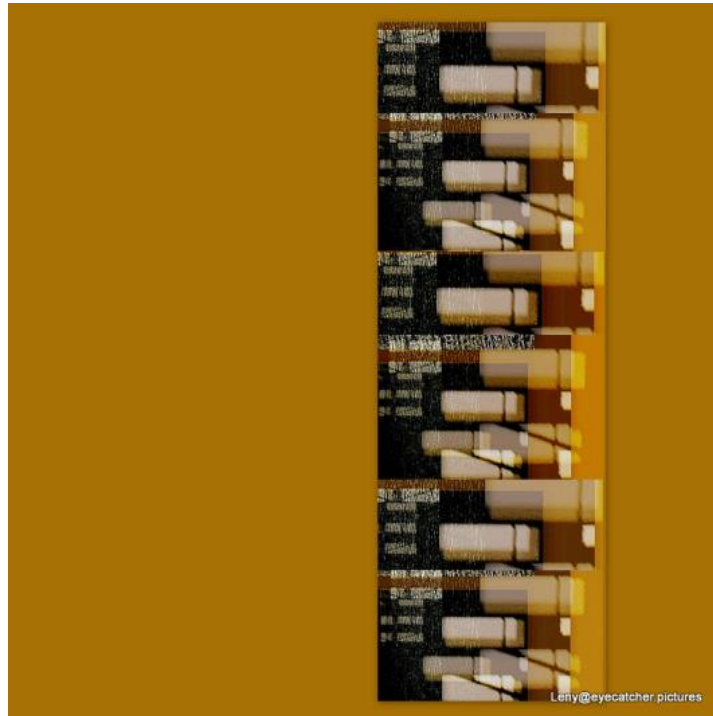
1. De houtenpoot

na het kraaien van het ochtendlicht, een Festina- Lente- ; (haast u langzaam) ritueel. De overlevingstas gisteren al ingepakt en van mogelijk alle gemakken en musts voorzien, voor een dag- opname, zitten wij klaar, tot buurman voorrijdt en ik voor het ritje naar Sint Jansdal instap. Zij komt op haar speedbike, met medicijnen en papieren na. Ik zal op haar wachten in de hal, terwijl buurman keert naar een andere dag invulling, leg ik aan een nieuwsgierige bekende uit, dat ik vandaag voor een dag wordt opgenomen op de zagerij hier, waar men mijn houtenpoot behandelt. Eerst wordt de houtwurm met een infuus chemicaliën bestreden, vervolgens worden de rotte plekken weggezaagd en -gepeuterd, met houtpap dichtgesmeerd en glad gestreken of van duurzaam nieuw hardhout voorzien, dan mag ik, na de lak- en glansspuiterij, weer opgepoetst naar huis.

Hij knikt begrijpend: 'Even op een houtje bijten', grijnst mijn oude bekende snel weg benend.

2. Comfort Steps

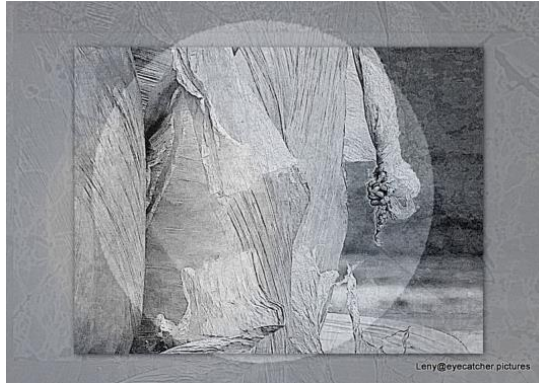
Als gemankeerd trappenloper moet ik mijn kunstpoot steeds ongemakkelijk bijtrekken en de goede voet doorplaatsen, veelal naar een te ver en te hoog liggende, volgende trede, daarbij is houvast, de leuning of de trede zelf, van overlevingsbelang.

Hulp of een traplift zijn wel nodig, maar te duur, om tussen begane grond en zoldering te dalen of te stijgen, Voor de slechtziende, de gehandicapte en de oudere mens, vaak een hachelijke onderneming, omdat trappen te stijl of de treden te ver, uit elkaar zitten.

Het je naar boven slepen en soms op je achterwerk schuivend, beneden komen, moet toch veel eenvoudiger kunnen, maar ik blijf eigenwijs, het mij ooit geleerde toepassen,

want onpeilbaar deze poot trappen- en groot sukkelaar.

3. Spiegelwerkelijkheid

collage Eyecatcher

ik ontwaar haar fragmentarisch in een ragfijne doorkijkspiegel;
een ver en diep weg beleven, als een ontwaken uit narcose.
Ik zag haar in mijn verwardheid, niet helder en compleet,
zoals alles om mij heen; waar je geen grip meer op hebt,
tot een soort schijnvrucht uit een ooit ver weg bestaan,
die, nergens vaste grond ontbeerd, noch recht op
een plek in deze, ontheemde realiteit schijnt te hebben.
Ik bouw haar heel langzaam uit schimmigheid verder op,
tot iemand vraagt of het wel goed met me gaat.

Ik plaats de stem in het spiegelbeeld en
koppel geluiden van over de rand aan een onbegrepen,
haast vluchtige toestand.

Kan ik iets voor u doen?
Haal die rot pijn weg en kom tevoorschijn,
uit deze nare droom.

Ontwaakt uit mijn schimmenwereld,
door een hart- en nierfalen, wachten op
een volgend onderzoek.

4 gouden vonkenregen

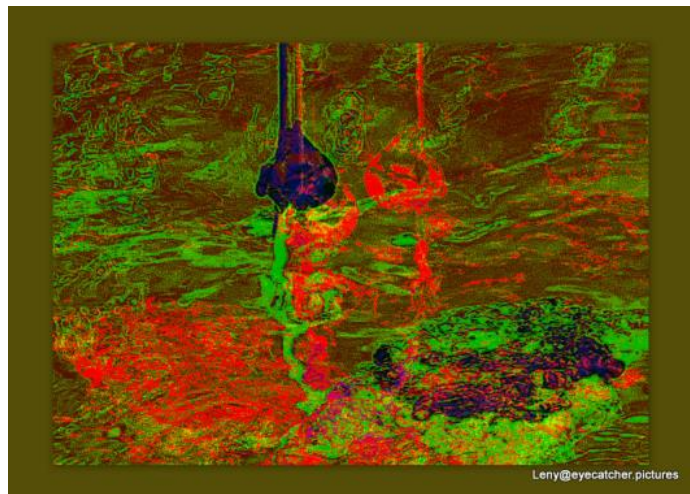

Door mijn lies vlamt het doorkijkventiel omhoog naar mijn hart.
Een gouden vonkenregen voert mij een vreemde dimensie binnen, waarvan ik
niet genieten kan.

Met mijn ogen stijf dicht volg ik de prikkels, zonder op
het scherm van de cardioloog mee te kijken,
want mag niet weten of mijn hart : stuk, verliefd,
opgewonden of van angst vibreert.

Hoe lang die bui blijft hangen en/of
de gouden vonkenregen overtrekt,
zich wellicht in mijn aorta, als glitterlicht afzet,
wordt niet meer opgetekend;
ons ligt al in katzwijn.

5.Vochtproblemen

Voorzien van hangzakken aan een meesleppaal worden
mijn nieren tegen uitdrogen en verschrompelen van
druipvocht voorzien.

Een watermeisje vraagt of ik wat wil drinken en zet een volle kan fris water bij
me neer. Zij laat mij alleen met
een mogelijk overweldigende dorst die nog kan komen.
Voor hulp mag ik haar altijd bellen, is het laatste wat ik hoor,
voordat ik in slaap dommel met een vraag om water,
die mij overspoelt.

Ik beleef de aanvoer van zakken en kannen tot
een ware watersnood,
aan mijn bed.

Ik word wakker met een droge mond en kijk naar
het watermeisje, lees in haar bezorgde ogen,
de vraag naar vocht.

Luid boerend, dreig ik kopje onder te gaan,
op het droge ziekenhuisbed in waternood.

2-2-2018

MM

6. De Nachtfée

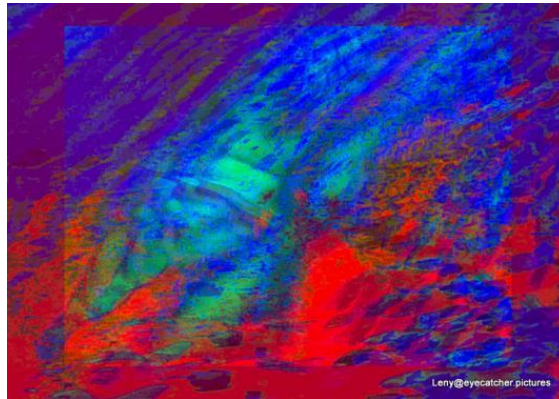
Zij sluipt met bloeddruk- en thermometer,
alsmede met de glazen spuit, rond mijn bed.
Langzaam ontwaak ik uit mijn suikerslaap en hoor
het eentonige gonzen van het infuusapparaat,
dat overstemd wordt door
hardnekkig ronken,
van de overzijde.

De nachtzuster,
controleert en dekt
mijn koude toe,
met de warme liefde
van haar stem.

De uren zijn klein gebleven op
de staalkaart van het licht,
als zij zich naar een ander begeeft,
zweeft ze al vederlicht door een
nieuw gedicht.

Vannacht zag ik haar na zoveel jaren weer,
uit mijn angstzweet voorbij komen.

7. Ademhaling- check

Vanmiddag met smalle tas medicijnen en primaire dingen, opgenomen voor een kleine slaapproef, met longencheck, want morgen na het ontbijt, als ik uitgeslapen ben, mag ik weer los van plakkers met bekabeling, neus- en mondklemmen voor de slaapregistratie.

Zij meten de veerkracht van mijn longen, terwijl ik schaapjes tel, tussen nachtzusters fluisterstemmen, die af en toe over de gang kamers in en uit zwerven, maar mij niet aandoen, want deze slaap is voor mij maar een kunstje. Zij houden de stilte ingetogen en bij slapers in ruste, hun wake.

Ik knipoog tegen het ontwaken, het gerommel van potten en pannen, koffiekarretjes worden gereed gezet, eerste hulpvragen klinken; geruis wordt sterker tot rumoer, zich aan alles dagvast zet.

Ik berg mijn onbegonnen droom nu maar op en hoop tegen beter weten in, dat er geen apneu of andere ademstoringen, zijn geweest vannacht en dat ik uitgeslapen vandaag, met een voldoende naar huis mag, zonder verdere consequenties.

27-2-2018